

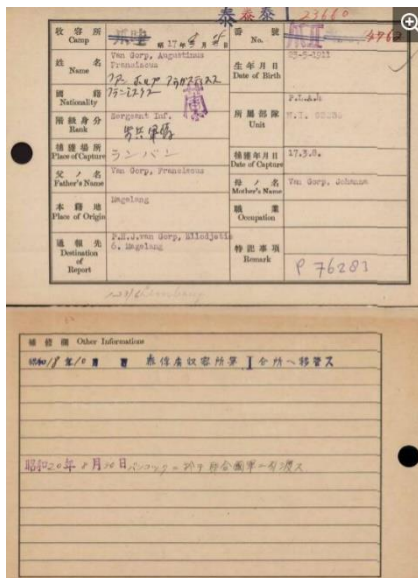

Augustinus (Guus) Franciscus van Gorp is geboren op 23 mei 1911 in Vlijmen. Hij was de zoon van Franciscus van Gorp en Johanna Moonen.

Guus ging in 1931 als dienstplichtige in dienst. Hij werd hierna boekhouder, maar ging in 1937 een *verbintenis aan voor den Overzeeschen militairen dienst*. Hij nam dienst bij het KNIL als Europeesch fuselier en vertrok naar Nederlands Indië.

Guus trouwde op 21 maart 1939 met de handschoen in Venlo met Petronella Hendrica Johanna Alberts (31 augustus 1912). In 1940 en 1941 werd twee zoons geboren.

Hij ging wonen in Magelang waar hij vaandrig (scoutsleiding) was bij groep 6. Hij stopte daar in augustus 1940.

Na de capitulatie op Japan werd Guus krijgsgevangen genomen en geïnterneerd. Op 15 januari 1943 ging hij met de Harugiku Maru 2 (ook aangeduid als Van Waerwijck, een oud-KPM-schip, 3.040 ton) met 3188 Nederlandse krijgsgevangenen uit Batavia naar Singapore. De krijgsgevangenen waren merendeels afkomstig uit het kamp Kampong Makassar. Tijdens de overtocht van de Javazee was geen schip te zien, ook geen begeleidend schip. Dit transport is bekend als Java Party 9, het 9e krijgsgevangenen-transport dat van Java vertrok. Na drie dagen kwam het schip aan in Singapore waar de krijgsgevangenen met vrachtauto's werden overgebracht naar het Changi-kamp. In de daaropvolgende twee weken werden ze per trein overgebracht naar Thailand om te werken aan de Birmaspoorweg.

De Birma-Siamspoorweg, Birmaspoorweg of Dodenspoorlijn was een spoorlijn van 415 km tussen Non Pladuk in Thailand (Siam) en Thanbyuzayat in Myanmar (Birma). De spoorlijn was voor de Japanse bezetters nodig om een directe verbinding naar de kust van Birma te creëren, zodat Japanse schepen niet meer om het hele schiereiland hoefden te varen.

Het werk aan de spoorlijn begon op 16 september 1942 en werd 16 maanden later voltooid. Er werd gebruikt van oude spoorlijnen die onder andere op Java en andere bezette gebieden in Zuidoost Azië ontmanteld werden. De Japanners maakte gebruik van krijgsgevangenen en burgers om de spoorlijn aan te leggen. Er werd aan de beide uiteinden van de spoorlijn in Thailand en in Birma begonnen met werken. Alle krijgsgevangenen werden in groepen onder de kampen verdeeld die naast de rivieren Khwae Yai en Khwae Noi waren geplaatst. Als een traject klaar was, ging een groep naar een volgend werkkamp om aan een volgende traject te werken. In de zomer van 1943 werd de zogeheten 'Speedo-tijd' door de Japanners

ingevoerd. De dwangarbeiders moesten zich dubbel inspannen om het spoor af te krijgen. De dwangarbeiders ontmoeten elkaar in oktober 1943 in Konkuita.

Tijdens de aanleg stierven per dag gemiddeld 75 arbeiders. 15 000 krijgsgevangenen stierven aan uitputting, ziekte en ondervoeding (7000 Britten, 4500 Australiërs, 130 Amerikanen en 3000 Nederlanders). Daarnaast stierven ongeveer 100 000 Thaise en Indonesische romoesja's en Birmaanse en Maleisische dwangarbeiders bij de aanleg.

Na de voltooiing van de spoorweg in december 1943 bestond het werk uit onderhoud en reparatie van schade door geallieerde bommenwerpers. Ook moest er bijvoorbeeld hout gekapt worden om de stoomtreinen te laten rijden. De werkkampen lagen vaak naast vitale punten van de spoorweg, waardoor bombardementen ook veel slachtoffers en gewonden onder de dwangarbeiders maakten. Op een aantal plekken werden ook hospitaalkampen ingericht. Een deel van de krijgsgevangenen die gewerkt hadden aan de aanleg, werden als dwangarbeider naar Japan verscheept.

Guus moest slavenarbeid verrichten in de zogeheten 'spijkerploeg', wat betekende dat hij eindelijk moest vastklinken op de rails.

Zijn vrouw en zoontjes werden geïnterneerd in kamp Ambarawa 6. Ambarawa lag ongeveer 45 km ten zuiden van Semarang. Dit kamp was ondergebracht in de barakken van een oud KNIL-kampement in Ambarawa, direct ten westen van Fort Willem I.

Na de oorlog werd hij in 1946 geëvacueerd uit Nederlands Indië en kwam in mei aan in Nederland. In november 1947 ging hij als militair terug naar Nederlands Indië. In 1950 keerde hij definitief terug naar Nederland en werd sergeant bij de Infanterie.

Guus was jarenlang een kleurrijke en markante persoonlijkheid in Veghel. De laatste elf jaar van zijn leven woonde hij in het Arnhemse Bronbeek, een tehuis voor oud-militairen van het Koninklijk Nederlands-Indisch Leger (KNIL) waar hij voor diende.

Hij is overleden op 5 augustus 1994 in Arnhem. Hij werd met militaire eer begraven op begraafplaats Moscowa in Arnhem.

Guus ontving postuum in 2018 het Mobilisatie-Oorlogskruis en het Ereteken voor Orde en Vrede.

Meer informatie

[Augustinus Franciscus van Gorp \(1911-1994\) » Database Van Broekhoven » Genealogie Online](#)

[Oost-Indië - Suppletiefolio's | Nationaal Archief](#)

[Augustinus Franciscus van Gorp & Petronella Hendrica Johanna Alberts | Gemeentearchief Venlo](#)

[Augustinus Franciscus van Gorp \(locatie onbekend, 23 mei 1911 - locatie onbekend, datum onbekend\) - Netwerk Oorlogsbronnen](#)

[Japanse interneringskaarten | Nationaal Archief](#)

[Java Party 12](#)

[japansekrijgsgevangenkampen.nl/Harugiku Maru 2.htm](http://japansekrijgsgevangenkampen.nl/Harugiku_Maru_2.htm)

[Birma-Siam-spoorweg](#)

[Ambarawa 6 naamlijst G-L](#)

Katholiek Leidersblad voor het district Bandoeng, 3^e jaargang 1940-1941

[Postume eer oud-militair Veghel die als slaaf aan Birmaspoorlijn werkte | Veghel | bd.nl](#)

[Arnhem - Begraafplaats Moscowa - Guus-van-Gorp-1911-1994 - g](#)

[Birma-Siam-spoorweg - Wikipedia](#)

[De Birma-spoorlijn - Spoorlijn van de dood | Historiek](#)

[Birma-Siam Spoorweg - SHBSS](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.